

CULTURA I ESPECTACLES

47 Polèmic llibre
de Toni Mollà48 Subiela acaba
el rodatgeBritten analitza l'essència
humana a 'Billy Budd'

Cor del Gran Teatre del Liceu, conformen una massa coral de més de 60 veus masculines.

Joan Matabosch, director artístic del Liceu, va explicar ahir durant la presentació de l'òpera que la posada en escena de Decker no busca "colors vius ni una figuració realista o detallista" sinó que ofereix un espai "molt sever" en què el vaixell on transcorre l'acció "és la representació simbòlica de la vida humana". L'objectiu de Decker és, segons Matabosch, aconseguir un escenari en què s'aguditzin totes les situacions dramàtiques i posar de manifest "la crueltat amb la qual es destrueix la bellesa i tot el que no es pot posseir".

Philip Langridge, que va treballar directament amb Benjamin Britten el 1972, va destacar la vivacitat del compositor i la seva necessitat imperiosa de fer-ho tot al moment "abans no morim", "comparable actualment a Harnoncourt".

Els tres protagonistes, que ja han cantat *Billy Budd* en diferents ocasions, van coincidir a reconèixer la dificultat vocal que suposa interpretar aquesta òpera. Langridge va explicar que el paper de Capità Vere el va escriure Britten originàriament per al seu company sentimental, el tenor Peter Pears, que tenia "una veu molt particular i no repetible". "Tota l'obra està escrita en el *passaggio*, en una franja entre alta i molt alta, i molt pocs tenors la poden interpretar". Per Bo Skovhus, la dificultat també és que està escrita per a un baríton molt alt, a part que "és especialment pels constants canvis de ritme". Per Eric Halfvarson, l'obra és "difícil però gratificant", ja que "dramàticament permet expressar grans sentiments i està molt plena de color".

Antoni Ros Marbà va destacar la dificultat que té per al cor la tercera escena del primer acte perquè té un ritme "típic del musical anglosaxó que els cors britànics canten de forma natural però que per a nosaltres ha de ser adquirit".

Billy Budd es va estrenar l'1 de desembre de 1951 al Covent Garden de Londres en 4 actes, i el 1964, en el mateix escenari, se'n va oferir la versió en dos actes escrita pel mateix Britten, que és la que s'ha programat al Liceu. Per Eric Halfvarson, que ha cantat les dues versions, la principal dificultat de fer aquesta en dos actes és que "s'han de mantenir més temps les frases perquè és necessari escurçar el text", tot i que "el caràcter i la qualitat musical és la mateixa".

Els protagonistes i director de 'Billy Budd' són, d'esquerra a dreta, Philip Langridge, Antoni Ros Marbà, Bo Skovhus i Eric Halfvarson

Marta Porter
BARCELONA

El Liceu commemora els 25 anys de la mort del compositor Benjamin Britten amb la posada en escena de l'òpera 'Billy Budd', una reflexió sobre l'essència humana dins l'ambient inhòspit d'un vaixell de guerra.

L'òpera, interpretada únicament per homes, compta amb la direcció escènica de l'alemany Willy Decker, que busca aprofundir en les emocions dels personatges, i la direcció musical d'Antoni Ros Marbà.

Billy Budd mostra tres perso-

natges principals -Billy Budd, el mariner bo i bell, enrodat per força, que encarna la innocència, atrau els odis dels seus companys i sap perdonar el seu botxí; el Capità Vere, que exercint de jutge se sap injust per ser fidel a les normes; i el mestre d'armes, John Claggart, que fa de l'enveja la seva causa de vida. Els tres personatges, però, més enllà d'explicar una història marinera situada en temps de tensions polítiques -l'acció passa en un vaixell de guerra britànic el 1797, just després de la Revolució Francesa-, són l'excusa de Benjamin Britten per parlar de l'essència de l'home, del bé i del mal, del que és just i injust, de les normes i les arbitrarietats, del perdó i la culpa. Per aconseguir-ho, els llibretistes Forster i Crozier es van basar en un bon text literari, la novel·la de Herman Melville *Billy Budd, sailor*. I és que, com va afirmar Ros Marbà, "tots els llibrets en què Britten va basar les seves òperes tenen una gran consistència dramàtica i gran contingut literari".

Aquests qüestionaments de

la moral i les arbitrarietats que suscita l'òpera no són difícils d'entendre si es té en compte el caràcter plenament pacifista de Britten, així com la seva homosexualitat, tema que també es deixa entreveure a l'obra.

L'òpera, que ja s'havia vist al Liceu el 1975, ve ara en una producció de l'Òpera de Colò-

nia protagonitzada pel tenor anglès Philip Langridge (Capità Vere), el baríton danès Bo Skovhus (Billy Budd) i el baix nord-americà Eric Halfvarson (Claggart), a més d'un llarg repartiment compost únicament per homes i que compta amb una trentena de cantants extres de la Coral Antics Escolans de Montserrat, que, sumats al

Els 'Canticles', una òpera en miniatura al Foyer

A més de l'òpera *Billy Budd*, el Liceu ofereix els dies 21 i 23 d'abril (20.30 h) un concert amb els *Canticles* del compositor anglès. Es tracta de cinc cançons que bé poden escoltar-se com una òpera de cambra i que seran interpretades pel tenor John Mark Ainsley, el baríton Leigh Melrose i el contratenor Michael Chance, en la part vocal, i Roger Vignoles al piano, Lucy Wakeford a l'arpa i Frantisek Supin a la trompa.

Els *Canticles* els va anar escrivint Britten al llarg de tota la seva carrera musical i són una bona mostra de l'evolució del seu art. Tot i que el conjunt són cinc peces de tema bíblic, cadascuna respon a un tema concret.

Considerat com un dels compositors més populars del segle XX, el Liceu ja ha programat per a la temporada que ve, al novembre, la seva òpera *Gloriana*.